

ЧАСТЪ ТРЕТЯ

За духовната борба на Българитѣ въ черковно управително (не догматическо) отношеніе, и за възстаніята ѣмъ по тая борба; или въобщо: За черковнія въпросъ, възбуденъ и подигнатъ въ В. Търново съ сждѣйствието на цѣлата му Епархія въ XIX вѣкъ.

ОБЩИ ИЗГЛѢДЪ

Подъ общото названіе „*Черковенъ въпросъ*“, не трѣба да се разумѣва (както до сега е ставало): домогваніята на Българитѣ да се освободятъ отъ духовното черковно управление на гръцката Цариградска Патриаршія, и нейнитѣ Владици, но трѣба да се разумѣва: „*освобожденіето на българската народностъ отъ смиванъето ѣ съ гръцката.*“ —

Тая духовна борба впрочемъ на Българитѣ съ гръцката Патриаршія и съ гръцкитѣ Владици, се е поченалâ ѣще преди около 1000 години. Преди слѣдователно да пристѣпимъ къмъ разказъ-тъ си за духовната революція, приготвена и подигната тукъ въ Търново къмъ края на 1856 година, ние трѣба пѣ напредъ да спомянемъ за причнитѣ и за историческитѣ събитія, които сж породили тая духовна бърба.

Християнската Церква отъ Западъ и Истокъ по догмитѣ и обрядитѣ бѣше една нераздѣлна, когато царь Борисъ или Богорисъ пріе християнскатâ Вѣра въ 861 година, и слѣдъ него и българскія народъ. Престолнія градъ на християнската цер-